

Decem

Anne Provoost

DECEM

Ongelegenheidsgedichten voor asielverstrekkers

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2024

Copyright © 2024 Anne Provoost

Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's Uitgeverij BV,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag en typografie binnenwerk Steven van der Gaauw
Omslagbeeld 123RF

ISBN 978 90 253 1783 6 / NUR 306

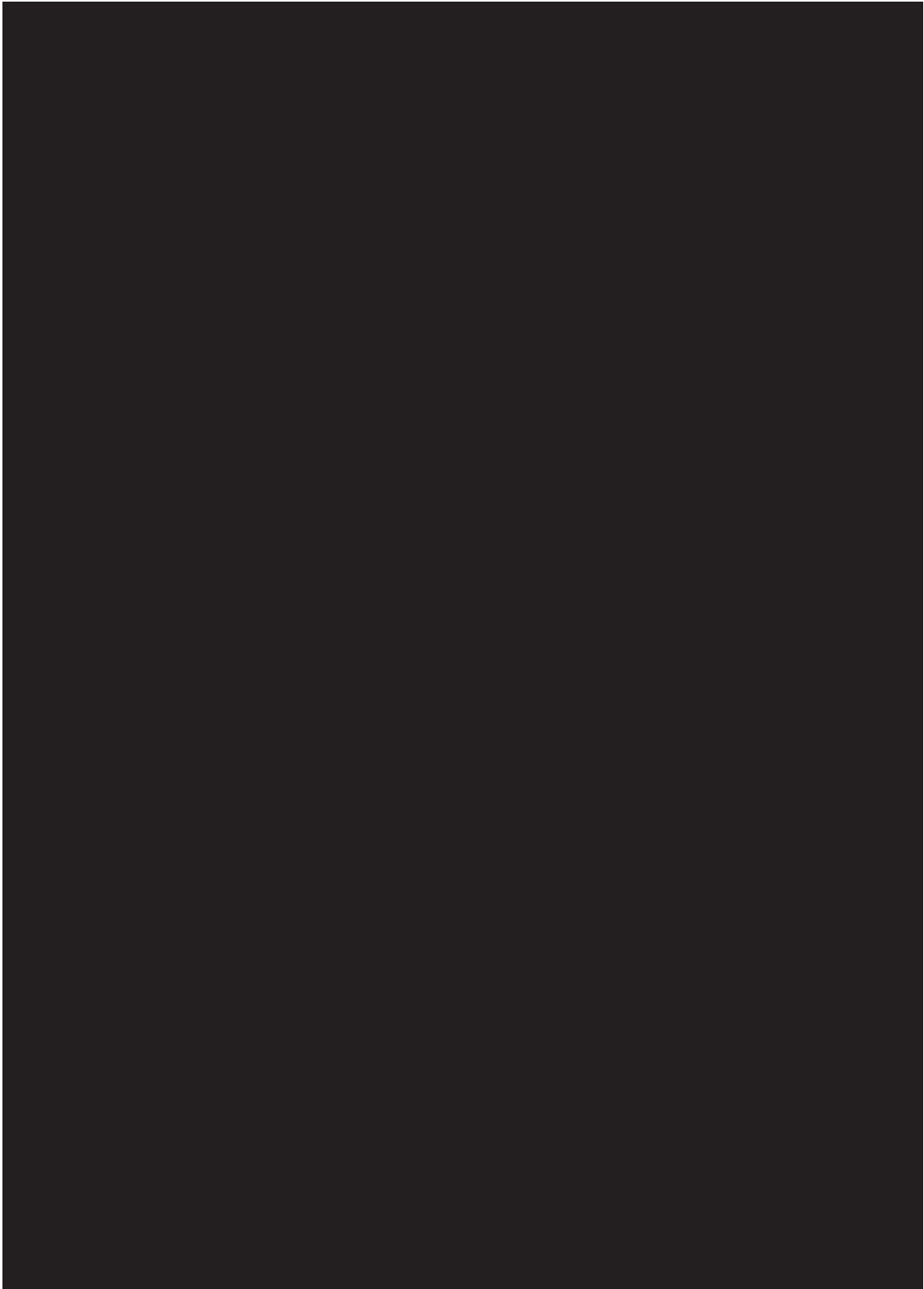
www.querido.nl

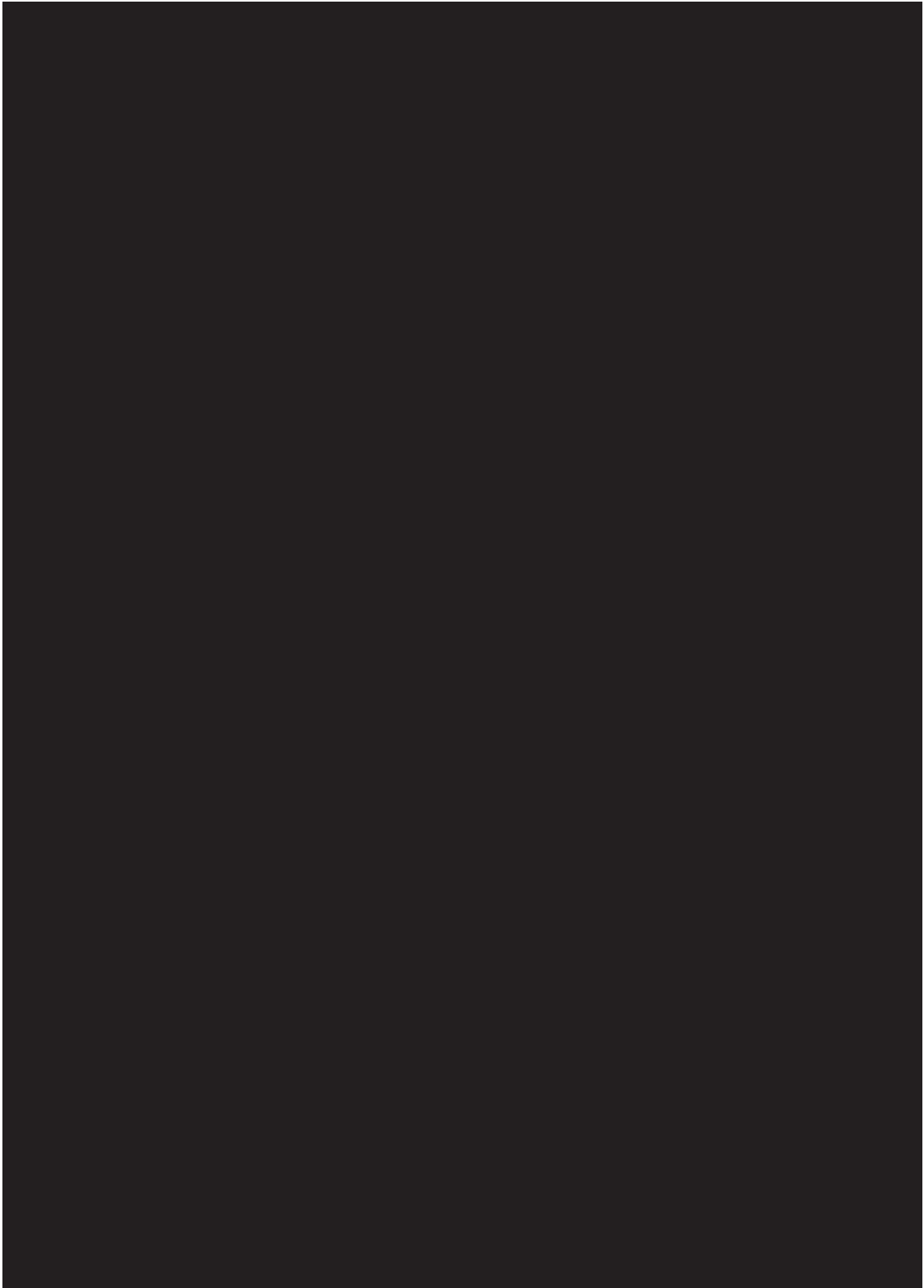
Inhoud

- nullus** – de ramp 11
- unus** – de shock 17
- duo** – de reconstructie 23
- tres** – het ongeloof 29
- quattuor** – de ontkenningfase 35
- quinque** – de woede 41
- sex** – de onderhandeling 47
- septem** – het schuldgevoel 53
- octo** – de depressie 59
- novem** – de aanvaarding 65
- decem** – de heropstanding 69

Je asielrelaas bevat een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas volledig onderuithaalt.

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in een afwijzing van een vluchtelingenstatus, *De Standaard*, 15 juli 2024

nullus

de ramp

De getroffene heeft geen andere keuze dan
de gebeurtenissen te ondergaan

★

ik voeg geen patroon toe
ik voel nauwelijks nat
ik heb de gele pikachu in mijn handen
en houd oogcontact
met de vrouw die me laadt

het verliefde mensenpaar waarvan ik deel uitmaak
verwacht geen mislukking
het rekent erop

we doorwaden de zee waar het kalm is
we vinden een plaatsje vooraan
op de plecht en de sloopschroef slaat aan
(er mag geen geluid
de telefoon mag niet nat
geen monden die praten want
de radar ontvangt ons verkapt)

ik voel twee armpjes om me heen
de omhelzing is echt
maar het kind dat me vasthoudt bestaat niet
het is mijn innerlijke kind

het ruikt naar patchoeli
het duwt en het knelt en het jammert

het is al zes maanden mijn manipulator
het zet me op sterkte, op doorgaan, op durf
het schijnt met een lamp op het water
en geeft toe dat het zwaar wordt

ik ben kalm in die krachtgreep
ik aanvaard de vloeibare hoek van het plan
want mijn kans is nog eenmaal de laatste
en behoud zelfs mijn rust als ik zie –

we komen in snelstromend water het roer breekt de wil van het vaartuig
ooit was ik een man
de zeepasta trekt, ik zak en ik daal met mijn bankpas, met mijn
cryptoportemonnee
en het pikachu-kussen als lood in mijn armen
naar de onderwaterwereld waar zijden gordijnen in hangen

maar waar is de vrouw die me laadt?
en waar is het kind?
(het zat aan haar vast met zijn navel diep
in haar zak als een warme baksteen
en leek daar zeldzaam gelukkig)

ik heb nooit leren zwemmen
de laatste keer dat ik volledig ondergedompeld werd
was ik vier jaar
op de arm van mijn vader in het zwavelbad van
Al-Hamma
heb toen wel gezien hoe het gaat

het wiken, de slagen
hoe je keel barst
met in-
ter-
vallen
je huig door je strottenhoofd knalt

stop met verdrinken!
trappel beheerst!
reik naar de golflijn!
het is van belang dat je niet in paniek raakt!
je spasmen zijn nuttig
want je luchtpijp sluit af
en het water loopt naar je maag
als een drankje!
laat lader en powerbank los!
roep niet om hulp!
trek niet aan iemand die naast je
zweemt met levensreddende of andere bedoelingen!
denk niet aan een molensteen!
zeg nog een schietgebed!
watertrap als een rat!

verdrinken is altijd bespottelijk
er was eens een Marsalaans duikteam
hun mondstuk brak af
ze hingen in touwen
ze raakten verzout
ze zweefden als steampunken draugen
hun ballen door brasems gejat

en ik dus maar grijzen
in koude verstarring
omdat ik steeds dacht aan haar haren
die zwellen in water
en dansen als slangen
de schrikgodin van het meerminnenkamp
aan hoe ze me altijd weer laadde

en dus ik maar stampen
omhoog in haar maalstroom
mijn handen verbaasd aan een streng
als ons kind in zijn moedertrom